

CAMILLA GRIPE

HEMLIGA VIOLETTA

CAMILLA GRIPE

HEMLIGA VIOLETTA

 SAGA
EGMONT

Camilla Gripe

HEMLIGA VIOLETTA

SAGA EGMONT

Hemliga Violetta

Copyright © 1987, 2018 Camilla Gripe och Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711849361

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Men Viola syns inte till

När man kommer in i våningen där Viola bor, möts man av sig själv i en jättelik, gammal spegel med grönskimrande glas och förgylld ram med krusiduller. Att det över hela spegeln, med jättestora bokstäver, står skrivet: "HÄR BOR VIOLETTA OCH MÅNROS", ser man däremot inte, för det står med agentskrift och man måste ha en agentpenna för att kunna läsa det skrivna. Fast Viola vet det förstås. Och spegeln.

Hon står framför den nu och ser in i det grönskimrande glaset och snett bakom henne faller vinterljuset in i blåaktiga stråk.

Någonstans långt borta hörs då och då ljudet av röster. Kanske från salongen eller matsalen? Viola ser i spegeln ytterdörren och en del av kapprummet, där den rosa ärmen på det senast dithängda ytterplagget skymtar. En främmande doft letar sig då och då ifrån det hållet, en doft av snö och vinter och något annat, lite syrligt sött, kanske parfym eller godis. Under jackan står ett par snöstövlar i nästan samma färg, små pölar av smält snö har bildats på kokosmattan under dem. Hon kan inte se dem ifrån spegeln, men hon vet det ändå. Men hon vet inte hur den som äger dessa kläder ser ut. Hon kan ta reda på det när som helst. Det är bara att smyga sig ut i serveringsrummet

och kika in i något av rummen som rösterna hörs ifrån. Det tänker hon inte göra, för det är ingenting att bry sig om! Det räcker med jackan, stövlarna och doften.

- Jag kan behärska mig jag, säger hon till spegeln. Jag är inte nyfiken! Inte det minsta!

Hon möter tankfullt spegelbildens blick. Ögonen är allvarliga men bestämda, näsan är på väg upp, men har stannat i tid för att slippa bli gristryne och stickkontakt. Pannan är kupig och hög, på varsin sida om ansiktet hänger en rak, ljus skogsmusfärgad fläta.

- Du är inte söt! Inte ett dugg! Så det behöver du inte va mallig för i alla fall!

Hon räcker ut tungan åt spegelbilden, som räcker ut tungan tillbaka. De är helt överens.

Plötsligt åker tungan in i munnen och hon blir stående med gapande mun. Ett skratt kommer utstudsande där inifrån våningen.

Jaså, det är så ställt! Det skrattas! Lång tid har det tagit också, mycket längre än det skulle, om det varit någon som hon inte alls behövde fästa något avseende vid. För Viola vet vad skratt betyder i det här sammanhanget. Hon suckar djupt och drar upp axlarna till öronen medan hon backar bort från spegeln.

Andlöst tyst står hon vid dörrfodret till salongen, vill inte se, inte synas, bara lyssna.

Därinne är mamma och den där andra! Säkert sitter de vid glasbordet och mamma har bjudit på kaffe. Det klirrar av porslin och hon känner kaffelukten.

- Jag tycker det verkar som om vi var överens, säger mamma. Bara en sak till! Hur har du det med rökning?

- Vilken rökning? Jag röker inte!

- Bra! Jättefint! Det var bara det jag ville veta. Du förstår, Henrik är astmatiker och tål inte rök...

- Nä visst, det förstår jag...

- Vi hade en här som sa att hon inte rökte, men jag tyckte det luktade när man kom hem och sen hittade vi en hel kaffeburk full med fimpar i garderoben i hennes rum!

- Fast det behöver du inte riskera med mig!

- Nej, det tror jag verkligen inte heller! Sånt tillhör guskelov ovanligheterna! Nu ska jag ropa på Viola så ni får hälsa på varandra...

Men Viola försvinner kvickt därifrån. Hon är med ens som uppslukad av jorden. Här ska inte hälsas!

Hon har haft samma gömställe i flera år och ingen hittar henne någonsin där. In under blombordet i stora matsalen. Där öppnar hon en liten järngrind som sitter för ett gammaldags element. Hon får precis plats mellan den hålspetsmönstrade grinden och elementet med sina vassa kanter, blombordet står skyddande för.

Hon kan sitta på huk härinne med knäna upp till hakan. Det är varmt och elementkanterna trycker mot ryggen. Då och då porlar det till inne i elementet av vatten och det luktar damm, som det inte gör någon annanstans i våningen.

Nu kommer mammas fötter förbi i svarta kinaskor, tätt följda av ett par ljusblå sockor under turkosfärgade byxben.

Man måste alltid gå igenom matsalen för att komma till tamburen, därför är det här gömstället så fiffigt. Man ser allt viktigt som händer i våningen, utan att själv synas. Det finns flera andra elementskåp, men inget har en så lyckad placering.

Antagligen kan ingen tro, att Viola får plats här, för det ser mycket mindre ut utanför. Hon hoppas att det dröjer

länge, länge innan hon är för stor för att rymmas här. Hon har märkt att platsen krympt sen hon först upptäckte den och det finns inga andra gömställen som går upp emot detta.

På sommaren är det nästan ännu bättre. Då står ofta ett av fönstren ut till den lilla inbyggda gården öppet. Det är mycket lätt att klättra ut genom fönstret och ta sig ut på gården och upp i det lummiga trädet, kastanjen, som står mitt på gården.

Det är "Violas träd". Hon kallar det för Landet. På sommaren är grönskan så yppig, med tjocka grenar som sträcker sig högt upp i himlen, att det känns som att vara på landet när man sitter i det. Då bor det fullt av fåglar och insekter i det och det händer att man får en tjock, grön larv på armen, eller att en fågel släpper ifrån sig en skvätt rakt i huvudet. Men det tar Viola med ro. Så är det ju på landet!

Men nu på vintern, är trädet naket och de tjocka grenarna ritar svarta streck upp i himlen som på en svartvit teckning. Det är halkigt och hårt att klättra upp och man syns från alla fönster runt gården och känner sig som en ruggig, gammal kråka.

Så Viola är inte så ofta på Landet på vintern. Det blir mest inomhus när skolan är slut för dagen.

Förutom Landet finns det nämligen inte mycket att göra på den lilla gården. Några soptunnor och en mattställning, är allt vad där finns. När hon var mindre åkte hon ibland stjärtlapp nerför snöhögarna som bildas på vintern, men det är inte kul längre. Inte nu när hon varit på skidutflykt med skolan och vet hur riktiga backar ser ut!

– Viola! Kom fram nu och hälsa! VIOLA! Var är du nu då? Hallå! Larva dig inte! Kom fram är du snäll!

Men Viola sitter där hon sitter och det tänker hon fortsätta med.

Flera gånger springer mamma förbi blombordet i matsalen, men hon tittar alltid åt fel håll. Hon letar som vanligt i städskrubben ute i köket, i kapprummet, badrummet och under alla sängar, fastän hon aldrig någonsin hittat Viola på dessa platser. Så Viola kan vara lugn och stanna så länge hon har lust.

Hon suckar och biter lite i byxknäet. Det är en ovana hon har, att bita i sina kläder eller stoppa en fläta i munnen när hon funderar. Mamma är jämt på henne om det. När hon var mindre hände det, att hon bet hål i tröjärmarna, men nu vet hon att sluta i tid.

Rösterna hörs utifrån hallen nu. De har visst gett upp! Mamma håller på och ursäktar Violas beteende. Det är den vanliga ramsan om att Viola är lite "egen" ibland, kanske för att hon är blyg, men det går över med tiden. Den andra säger inte så mycket.

Viola stänger öronen och känner sig lite dåsig i värmen. Om inte elementet hade så hårda kanter, skulle hon nästan kunnat sova ett tag.

Men nu säger mamma något som gör att Viola vaknar till och spetsar öronen. Typiskt nog sänker hon rösten, men ungefär så här låter det:

– inte mycket att göra första tiden... betydligt mer... sen när... kommer.

Hon sa ett namn! Någon som ska komma? Vem då ska komma? Namnet lät som Delila. Men Viola känner ingen som heter så. Konstigt!

– så får du bekanta dig med oss i lugn och ro, fortsätter mamma.

I lugn och ro? Viola håller andan, men det kommer inget mer av intresse, bara avskedsfraser. Inget mer om den som ska komma. Kanske är det hon där ute som heter Delila, det hördes ju så otydligt. Men varför blir det mer att göra, om hon börjar. Det borde väl bli mindre i så fall! Vad är det då för vits med det hela? Ja, vad är det överhuvud taget för vits med "barnflicka" när man är åtta och går i andra klass?

När Pia slutade i våras, hade det inte verkat som om det skulle bli någon ny. Mamma har ju nästan inte varit på teatern på hela hösten utan själv hämtat Viola efter skolan och på morgnarna har pappa följt henne.

Mamma ska väl börja repetera igen då. Men den där fjuttiga lilla biten till skolan kan verkligen Viola klara själv numera. Hon skulle kunna det i sömnen till och med! Bara en gång måste man gå över gatan och det står nästan alltid skolpoliser där och Viola kan grön och röd gubbe. Så mycket som de tjatat om det i skolan! Riktiga polisen har kommit dit och berättat och visat också.

Nej, hon tänker inte ställa upp fler gånger på barnflickor! Ingen annan som är åtta har barnflicka! Så det får vara slut med det nu!

Det blev det förresten i och med att Mojan "fick sluta", som de kallade det för. Mojan med fimpburken i garderoben. Viola har lovat att aldrig älska någon annan än henne och det löftet tänker hon hålla. Det har hon gjort hittills. Pia kommer hon nästan inte ens ihåg hårfärgen på och den som var innan, minns hon inte vad hon hette. Var det Anna-Greta eller Anna-Lena? Spelar ingen roll! Det är ändå bara Mojan som ska finnas i minnet. De andra får inte plats och har heller inte där att göra.

När Viola tröttnat på att gömma sig, så ska hon skriva ett brev till Mojan med agentpennan. Det var hon som gav

Viola den i julklapp och hon har själv en likadan.

Ytterdörren slår igen där ute och kinaskorna nalkas. De går ända fram till blombordet och Viola sitter tyst som en mus. Mamma står antagligen och plockar bort vissna blad från krukväxterna. De har bara gröna bladväxter, sådana som de vet att pappa tål.

Ett litet gult, torrt blad singlar ner till golvet och landar framför elementet. Men mamma böjer sig inte ner för att plocka upp det.

Spännet på den ena kinaskon har gått upp och hon hasar lite med foten för att få den med sig, när hon sakta går därifrån. Konstigt att hon inte böjer sig ner och knäpper den i stället. Det är inte likt henne, hon som är så noga. Kanske har hon huvudvärk?

Inte ropar hon heller på Viola längre. Så hon behövs väl inte nu när det inte ska hälsas!

Mamma brukade säga, att Mojan var en riktig slarva. "Där gick jag på en nit", säger hon också ibland. Som om Mojan varit en nitlott och sådana är det inte så roligt att få.

"Det gick alldeles för fort! Jag hann inte kolla upp henne ordentligt!"

Mojan var inte så petig med smulor och sängbäddning och sådant och hon hade lite svårt att komma upp på morgnarna. Sen var det detta med rökningen. Men det var aldrig någon som frågade vad Viola tyckte och ändå var Mojan där för hennes skull.

Viola sträcker lite på benen som stelnat i den hopkrupna ställningen. Hon kan inte röra på sig så bra här inne längre. Det går inte att ha det bekvämt lika långa stunder som tidigare.

Men en liten stund till vill hon ändå vara ensam här med minnena av Mojan. Det är särskilt viktigt nu, när det

tydligen är en ny på gång igen.